

Arrest

nr. 202 194 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te geven (bijlage 13septies).

1.2. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde de verzoeker een inreisverbod op te leggen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : B.

voornaam : V.

geboortedatum : 07.05.1978

geboorteplaats : Gruemire Shkoder

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV van sociale inspectie - de politiezone van Blankenberge.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn echtgenote + kinderen het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien kan het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene legt op 22/12/2017 een document voor aan de politie waaruit blijkt dat hij zich in 2015 aangeboden heeft bij de gemeente Blankenberge in het kader van een zoveelste aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Dit document bevindt zich niet in het administratieve dossier van betrokkene. Het dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelfstandig het grondgebied van de Schengenstaten verlaten heeft op een onbekende datum, maar in elk geval na het indienen van de aanvraag tot regularisatie. Dat blijkt uit het administratief verslag van 30/03/2017 dat opgesteld werd door de federale politie in Gosselies. Betrokkene kwam op die dag aan uit vanuit Montenegro, dus van buiten de Schengenzone. Het feit dat betrokkene de Schengenzone verlaten heeft heeft als impliciet gevolg dat de aanvraag tot regularisatie zonder voorwerp wordt.

Uit het dossier blijkt ook dat betrokkene in het verleden verschillende asielaanvragen ingediend heeft. Deze werden alle geweigerd door de bevoegde instanties. Aan de hand van de stempels in zijn door de Albanese autoriteiten in Albanië afgegeven paspoort blijkt dat betrokkene voortdurend op en neer reist, onder andere naar zijn land van herkomst Albanië. Hieruit blijkt dat betrokkene niet aantoonbaar effectief een gegronde vrees heeft voor vervolging in zijn eigen land. Hetzelfde geldt voor de verschillende regularisatie-aanvragen die betrokkene ingediend heeft. Aangezien betrokkene veelvuldig reist naar zijn land van herkomst, kan hij evengoed de nodige stappen zetten om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen zoals de wet het voorschrijft.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoeker licht het eerste middel als volgt toe:

“Eerste middel : Schending van het art. 6 en 8 E.V.R.M., van de art. 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de art. 74/13 en 74/14 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

A.1

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende inreisverbod in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekend bevel gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat hij op zwartwerk betrap werd.

Dat echter verzoeker door verweerder onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar wordt betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces.

Dat geenszins verzoeker onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging en met het art. 6 E.V.R.M.

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de verklaringen van verzoeker en de goeder trouw in zijn hoofde.

A.2

Dat verweerder als reden voor het inreisverbod voor een duur van drie jaren stelt dat er sprake is van van een gevaar voor de openbare orde.

Dat evenwel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) reeds, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, heeft geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 14 juni 2016. Verzoeker stelt in casu vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of verweerder op basis van de vaststelling van het niet-bezitten van een arbeidskaart/beroepskaart heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate er ook sprake is van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde ».

In casu blijkt niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden.

A.3

Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissing dd. 23.12.2017 op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker in België en met het hoger belang van zijn drie minderjarige schoolgaande kinderen (cf. stuk 3).

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin verzoeker gehoord aangaande zijn gezins- en familieleven en zijn minderjarige kinderen in België.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor 3 jaar betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende gehoord te worden.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker, zijn echtgenote en zijn drie minderjarige kinderen is.

Het horen van verzoeker is in casu uitermate belangrijk geweest gezien zijn echtgenote en zijn drie minderjarige kinderen die in België zijn geboren en school lopen.

Uit de verzoeker op 23.12.2017 betekende beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiervan onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van de art. 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

A.4

Dat in casu de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat een inreisverbod van 3 jaar in casu “proportioneel is”.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker illegaal in België verblijft.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

Verzoeker woont immers in België samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen, redenen waarom het voor hem niet evident is om België definitief te verlaten.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Een eenvoudige verwijzing naar de schending van de openbare orde, zonder enige concrete beoordeling of afweging, kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden (cf. supra)."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de inhoud van het eerste middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt, en in feite voert de verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel laat de Raad niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De verzoeker stelt dat hem onmiddellijk een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd zonder dat hij vooraf het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces. Hij vervolgt dat de verweerder rekening moet houden met artikel 6 van het EVRM en met de rechten van verdediging. De verzoeker stipt aan dat de verweerder moet motiveren waarom geen rekening moet gehouden worden met zijn verklaringen en zijn goede trouw.

De Raad merkt op dat de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing zijn op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, maar niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoeker kan zich dan in principe ook niet dienstig op dit beginsel beroepen. Bovendien hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 6 EVRM een autonome, van nationale rechtsstelsels onafhankelijke, uitleg bij de bepaling van de reikwijdte van dit artikel. Daarbij wordt onder meer gekeken naar de belangen die voor de procespartij op het spel staan, de complexiteit van de wetgeving en de procedure en de mate waarin de procespartij in staat is om zichzelf effectief te verdedigen. De diverse waarborgen van een eerlijk proces, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM, gelden bij de vaststelling van “civil rights and obligations” (“burgerlijke rechten en verplichtingen”) en bij een “criminal charge” (“strafvervolging”). De uitleg van deze termen is daarom bepalend voor de vraag of men zich op de garanties van artikel 6 van het EVRM kan beroepen. Onder “civil rights and obligations” vallen volgens autonome Straatsburgse uitleg vrijwel alle civielrechtelijke en bestuursrechtelijke geschillen. Het gaat hierbij om naar nationaal recht erkende of verdedigbare rechten en verplichtingen. Daarbij is het niet doorslaggevend of een geschil naar nationaal recht als civielrechtelijk wordt gezien. Dit betekent dat vrijwel alle geschillen onder het toepassingsbereik van artikel 6 van het EVRM vallen, met uitzondering van geschillen over politieke rechten zoals het kiesrecht, geschillen met betrekking tot de toelating en verwijdering van vreemdelingen, fiscale procedures en (arbeidsrechtelijke) geschillen van ambtenaren voor zover, naar nationaal recht, toegang voor deze categorie van ambtenaren tot de rechter uitdrukkelijk is uitgesloten en deze uitsluiting op objectieve gronden van staatsbelang gerechtvaardigd kan worden. De verzoeker toont niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het EVRM. Het is bovendien duidelijk dat het huidige geschil betrekking heeft op toelating en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoeker stelt bovendien dat hij zich niet heeft kunnen verdedigen tijdens een verhoor, maar uit het ‘administratief verslag: illegaal verblijf’, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt het tegendeel. In dit stuk van 22 december 2017, de dag vóór de bestreden beslissing, staat uitdrukkelijk vermeld dat er een verhoor van de verzoeker heeft plaatsgevonden. De verklaringen van de verzoeker staan bovendien in dit stuk weergegeven: *“Verhoor van de betrokkene: Verklaring van de betrokkene: Zijn verklaringen interpreteren we als volgt: Betrokkene ingeschreven in het rijksregister, verblijft al lange tijd in het land. Wordt uitgezet tot aan de grens in maart 2017. Ook zijn vrouw en kinderen verblijven in het land, zijn ingeschreven op hetzelfde adres. Het gaat om: B. N. (°20/05/1980) (echtgenote), B. B. (°11/03/2007), B. B. (°28/10/2005), B. B. (°04/03/2011). Het gezin woont bij de broer van B. V., zijnde B. B. (°27/09/1972) Bron van inkomsten: kredietkaart(en)”*. Het argument van de verzoeker dat hij niet werd gehoord vóór de bestreden beslissing mist dan ook feitelijke grondslag, en een schending van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest is dan ook niet aan de orde.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing expliciete motieven bevat over het gezin en het gezinsleven van de verzoeker. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat geen rekening zou gehouden zijn met zijn verklaringen. Verder stelt de verzoeker dat er sprake zou zijn van ‘goede trouw’ van zijn kant, maar hij maakt dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Meer nog, de verzoeker betwist niet dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. De verzoeker maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat er sprake is van goede trouw van zijn kant.

De verzoeker stelt verder dat de Raad in zijn arrest nr. 169.732 van 10 november 2016, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, heeft geoordeeld dat het om te besluiten tot een gevaar voor openbare niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde. Er moet ook sprake zijn van een “*werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast*”. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoeker niet of verweerder op basis van de vaststelling van het niet-bezitten van een arbeidskaart/beroepskaart heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate er ook sprake is van een “*werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde*”. Aldus is de verzoeker van oordeel dat de motivering over de duur van het inreisverbod niet afdoende is.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Er is

een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot de zaak waarin arrest nr. 169.732 van 10 november 2016 werd uitgesproken en waar het zwartwerk het enige motief was voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, de vastgestelde schending van en het gevaar voor de openbare orde in de huidige zaak slechts één van de verschillende motieven is waarom de verweerder de verzoeker een inreisverbod van drie jaar oplegt.

De verweerder motiveert immers dat hij dit inreisverbod van drie jaar oplegt omdat het gezinsleven van de verzoeker niet geschonden wordt omdat zijn vrouw en kinderen ook een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, omdat de verzoeker de openbare orde geschonden heeft en daarom het gezinsleven met zijn broer niet kan weerhouden worden, omdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet impliciet zonder voorwerp geworden is, omdat de verzoeker verschillende asielaanvragen heeft ingediend die werden geweigerd, omdat uit de stempels in het paspoort van de verzoeker blijkt dat hij regelmatig op en af reist naar Albanië en daaruit blijkt dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn eigen land, omdat de verzoeker verschillende regularisatieaanvragen heeft ingediend en hij die ook in het land van herkomst kan aanvragen om dezelfde reden, en omdat hij niet getwijfeld heeft om illegaal in België te verblijven en om zonder de vereiste machtiging te werken.

Uit deze omstandige motivering blijkt dat de verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd waarom hij een inreisverbod oplegt voor de duur van drie jaar en dat hij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Bovendien is de bestreden beslissing niet gebaseerd op artikel 74/11, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet dat stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit de motivering aangaande de duur van het inreisverbod blijkt dat de schending van de openbare orde slechts één element vormt van de motivering en bovendien een niet determinerend motief vormt van de bestreden beslissing, in die zin dat het op zich niet volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen. De eventuele kennelijke onredelijkheid van dit motief kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zeker niet omdat uit de hierna volgende bespreking blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de overige motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

Bovendien stelt de Raad vast dat de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" in casu niet toepasselijk is, ten minste voor zover de verzoeker daarmee refereert naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip '*gevaar voor de openbare orde*' vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft immers betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek, en dus op artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, waarvan in casu geen toepassing wordt gemaakt.

Wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, geen rekening zou mogen houden met het feit dat de verzoeker betraptd werd op zwartwerk. De verzoeker betwist deze vaststelling niet. Er kan niet dienstig betwist worden dat de verzoeker door zich schuldig te maken aan zwartwerk de economische en sociale belangen van de samenleving ondergraaft en dus in dit licht geacht wordt de openbare orde te schaden. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd voor wat betreft het onderdeel in verband met de duur van het inreisverbod.

De verzoeker betoogt nog dat niet zou blijken of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, maar hij maakt deze loutere bewering die hij overigens op geen enkele manier verder uitwerkt, niet aannemelijk. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een individueel onderzoek heeft plaats gevonden.

De verzoeker stelt dat niet op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom geen rekening moet worden gehouden met zijn gezins- en familieleden in België en met het hoger belang van zijn drie minderjarige schoolgaande kinderen. Hij vervolgt dat hij niet werd gehoord aangaande zijn gezins- en familieleden en zijn minderjarige kinderen in België.

De verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, maar de Raad merkt op dat deze bepaling betrekking heeft op de situatie waarbij de verweerder een beslissing tot verwijdering neemt. De bestreden beslissing betreft geen beslissing tot verwijdering, maar wel een inreisverbod. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is dan ook niet van toepassing.

De Raad stelt verder vast dat uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dit op 22 december 2017, de dag vóór de bestreden beslissing. Uit het 'administratief verslag: illegaal verblijf' blijkt overigens dat de verzoeker verklaringen aflegde over zijn gezinsleven en zijn kinderen. Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk rekening hield met het gezinsleven en de belangen van de kinderen. Dit blijkt uit de volgende motieven: *"Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn echtgenote + kinderen het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM. Bovendien kan het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."* De verzoeker betwist overigens niet dat zijn echtgenote en kinderen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, en dat in het land van herkomst het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen. Aangezien het niet betwist is dat de kinderen en echtgenote van de verzoeker eveneens het grondgebied moeten verlaten, is een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM overigens niet aan de orde. De bestreden beslissing heeft daarom immers niet tot gevolg dat de gezinsleden van elkaar gescheiden zouden worden. De Raad merkt verder nog op dat de kinderen van de verzoeker geen partij zijn in het geding, waardoor de verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de schending van hun belangen. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

De verzoeker stelt verder dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker illegaal in België verblijft. Een dergelijke motivering is volgens hem niet pertinent nu zij niet rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn. De verweerder beschikt immers over een discretionaire bevoegdheid terzake, maar in de bestreden beslissing wordt volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar. De verzoeker stelt dat hij immers in België samenwoont met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen en dat dit redenen zijn waarom het voor hem niet evident is om België definitief te verlaten. De verzoeker stelt ook dat een eenvoudige verwijzing naar de schending van de openbare orde, zonder enige concrete beoordeling of afweging, niet als een afdoende motivering kan beschouwd worden.

De Raad herhaalt dat de verweerder verschillende motieven in de bestreden beslissing heeft opgenomen in de bestreden beslissing waarom hij oordeelt dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Deze motieven werden hierboven weergegeven. Het argument dat enkel een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat de verzoeker illegaal in België verblijft, of dat een eenvoudige verwijzing naar de openbare orde niet volstaat als afdoende motivering, mist dan ook feitelijke grondslag. De verweerder beschikt wat betreft de duur van het inreisverbod bovendien over een discretionaire bevoegdheid. Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder inderdaad rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De verzoeker maakt minstens niet aannemelijk met welke elementen de verweerder geen rekening zou gehouden hebben. Waar de

verzoeker het heeft over het schoollopen van zijn kinderen, blijkt uit het 'administratief verslag: illegaal verblijf' van 22 december 2017 niet dat de verzoeker dit element specifiek aan het bestuur heeft voorgelegd. Hoe dan ook, kan door de verzoeker niet worden betwist dat ook zijn kinderen illegaal op het grondgebied verblijven nu reeds aan alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. De verzoeker kan de verweerder dan ook niet dienstig verwijten over dit specifieke punt geen motivering in de bestreden beslissing te hebben opgenomen. Bovendien betwist de verzoeker niet, zoals hierboven al werd vastgesteld, dat in het land van herkomst het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel.

De verzoeker licht het tweede middel als volgt toe:

"B. Tweede middel : Schending van 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker te Blankenberge samenwoont met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen.

Dit zijn feiten welke verweerder niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van een inreisverbod enkel en alleen verwijzende naar verzoekers illegaal verblijf in België en verzoekers niet bezitten van een arbeidskaart-beroepskaart, een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privé-leven en volledig ingaat tegen de belangen van verzoekers echtgenote en hun drie minderjarige kinderen.

Dat de verzoekers betekende beslissing, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M. zijn echtgenote en hun kinderen wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker het land dient te verlaten en gedurende drie jaar niet kan terugkeren en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de openbare orde).

Dat de bestreden beslissing in strijd is met het art. 8 E.V.R.M. en met het proportionaliteitsbeginsel.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een grondige belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker in België.

Dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat verweerder op een afdoende manier heeft rekening gehouden met verzoekers echtgenote en hun drie in België geboren en schoollopende kinderen.

De stelling dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden. (...)"

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Voor zover de verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Daaruit blijkt dat de bestreden beslissing expliciete motieven bevat over het gezinsleven van de verzoeker en hij het motief niet betwist dat stelt dat ook zijn echtgenote en kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen en het gezin dus samen naar het land van herkomst kan gaan en daar een nieuwe toekomst kan opbouwen. Zoals eveneens in het eerste middel vastgesteld kan er bovendien in dit geval geen schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde zijn, omdat de gezinsleden door de bestreden beslissing niet van elkaar gescheiden worden.

De verzoeker stelt in zijn tweede middel verder dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op de sociale en affectieve banden die hij in België heeft ontwikkeld sinds zijn aankomst. Het gaat volgens hem om een maatregel die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en daarom strijdig is met het artikel 8 van het EVRM. De verzoeker moet immers het land verlaten en kan gedurende drie jaar niet terugkeren. Deze maatregel weegt niet op tegen het doel van de bestreden beslissing, namelijk het belang van de openbare orde. Nergens blijkt volgens de verzoeker dat de verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat de verweerder een grondige belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker in België.

De Raad stelt vast dat de verzoeker het heeft over zijn 'sociale en affectieve banden' die hij in België heeft ontwikkeld, maar stelt eveneens vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt waaruit dat deze sociale en affectieve banden dan wel bestaan. Bovendien blijkt uit het 'administratief verslag: illegaal verblijf' van 22 december 2017 dat de verzoeker tijdens zijn verhoor met betrekking tot zijn privéleven enkel vermeldde dat hij al lange tijd in het Rijk verblijft. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het ingeroepen privéleven aan te tonen, en ook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker de door hem aangehaalde "*diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden*" met België helemaal niet aannemelijk maakt. Verder dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een

vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft verkregen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, NyanziNerenigd Koninkrijk). De verzoeker maakt het bestaan van een privéleven in België niet aannemelijk en zelfs aangenomen dat dit privéleven in casu zou bestaan, maakt hij hoe dan ook niet aannemelijk dat er in casu sprake zou zijn van een disproportionele inmenging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of het evenredigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU